mütig und die tage auch kürtzer“ [180]. Vangide ülemeelsust tõendab märkus arves, mille järgi neli nendest olevat tunginud kupja kallale [181].

Üldse tehti 1688. aasta suvel ära võrdlemisi vähe. Kuna müüritööd kestsid kokku vaevalt kuu aega, siis ei saadud vist kaugemale alusmüüride rajamisest [182].

Töö vähene produktiivsus näib olevat sõltunud peamiselt rae loidusest. Vist kartis ta ette võtta suuremaid töid, kuni ei olnud teada, kust saada raha ehituse lõpetamiseks. Landshöfding Taube oli soovitanud kõnelda rahaküsimusest Hastferiga, kui see suvel tuleb Tartu. Kindralkuberneri siiajõudmisel 23. juulil [183] esitaski raad temale palve — mõjustada, et kuningas kas kingiks kontributsiooniraha veel mõneks aastaks raekoja ehitamiskulude katteks või määraks seks osa linnamõisade rendirahadest [184]. Vastuseks saadi, et ses ajas tuleb pöörduda otse kuninga poole [185].

Palvekirja kirjutamisel kuningale tekkisid aga lahkhelid raes eneses. Raehärra Schlüter, kel oli kombeks jääda igas asjas eri arvamusele, nõudis korraga, et ka gildi informeeritaks kavatsusest ning kutsutaks neid ühinema rae palvega [186]. Kodanikkond, kes kõigest raekoja ehitamisega ühenduses olevast püüdis hoiduda eemale, ei olnud ettepanekust sugugi vaimustatud ning Suur Gild keeldus isegi kirjalikult igasugusest osavõtust [187].

Kuna raad ei suutnud jõuda otsusele, mida nüüd edasi teha, oleks ta vist kättejõudva ehitushooaja lasknud mööduda tegevusetult, kui jälle vahele poleks astunud landshöfding Taube. 6. veebruaril esitas ta raele ultimatiivse nõudmise, kas raekoja ehitust tõsiselt võtta ning enne uute rahade palumist kõik senised summad ehituseks ära kulutada, või loobuda tervest asjast ning tagasi maksta kõik kulutatud raha ühes protsentidega [188].

See ähvardus osutus veelgi mõjuvamaks kui kahe aasta eest tehtu, sest kulutatud rahasumma oli ju palju suurem. Raad lubas parandada meelt ja tõepoolest arenesidki tööd 1689. aastal palju hoogsamalt. Müüritööd algasid juba 16. aprillil ning kestsid augusti lõpuni [189]. Vist oleksid need edenenud veelgi paremini, kui mitte Taube 1689. a. kevadel Riias ei oleks surnud [190]. See julgustas kodanikkonda jällegi teokohus-

---

[180]) R. R. (B. 7), f. 26a.
[181]) Ibid., f. 25b.
[182]) R. R. (B. 7.) f. 23b—27a.
[183]) R. R. (B. 7.) f. 25a.
[184]) Palve 26. juulist, Cb. 1688, (C. c. 8.), lk. 114—115.
[185]) Hastferi resolutsioon 21. augustist 1688, p. 14, (XVII, 14).
[186]) P. C. 1689, (C. 39.), lk. 31—32, 37.
[187]) Suure Gildi seletus, sisse antud 1. veebruaril, A. C. P. 1689, (Cb. 2), No 47.
[188]) P. C. 1689, (C. 39.), lk. 107—108.
[189]) RR, (B. 7.), f. 30b, 33a.
[190]) Cb. 1689, (C. c. 9), lk. 111.

Tartu II, lk. 241